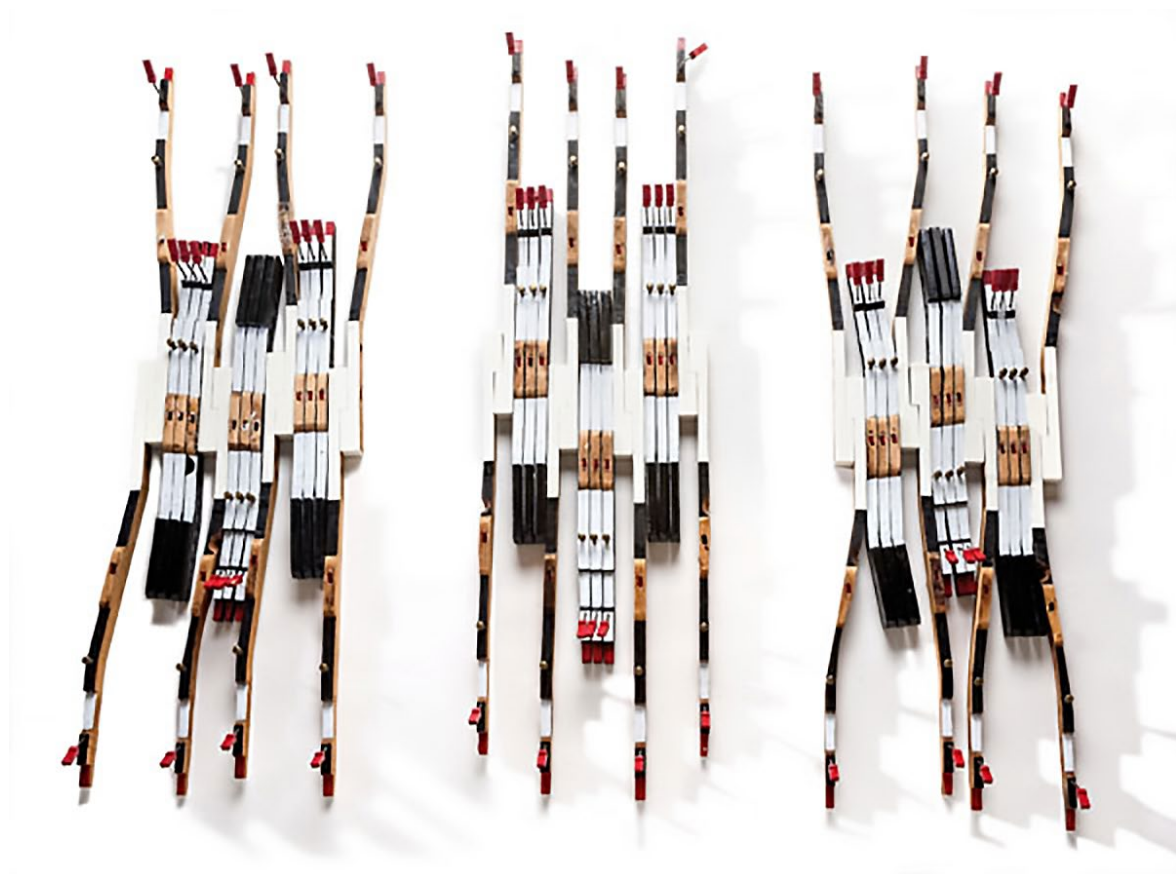

Pianomusik på Konstakademien

Program 2016/2017

Välkomna till Pianomusik på Konstakademien!

Föreningen Piano Visions bjuder nu in till sin tredje säsong med pianoaftnar och masterclasses på Konstakademien.

Säsongens program innehåller i vanlig ordning många spännande nutida verk varvat med välkända favoriter och mindre välkända guldkorn ur den klassiska pianorepertoaren. Chopins fyra ballader i ett svep, en hel konsert med bara Mozart och två av Schumanns största pianoverk är några exempel ur den tidigare kategorin medans Schuberts sista sångcykel i Liszts transkription för solo piano samt stycken av Amy Beach och Fartein Valen tillhör den senare. Eftersom vi nu är inne på tredje säsongen så får vi också glädjen att återuppleva några av pianorepertoarens milstolpar i nya tolkningar, bl a Beethovens Sonat opus 110, Liszts Sonat i h-moll, Prokofievs sjunde Sonat och Ravels Valses nobles et sentimentales.

Masterclasses

I Piano Visions masterclass-serie möter publiken konsertseriens pianister i en undervisningssituation tillsammans med pianostuder. Masterclassen ägnas åt undervisning och samtal om bl a verken som spelas i konsertserien. Tack vare noter i storbildaformat på väggen och närhet till flyglar och pianister får publiken möjlighet att enkelt följa med i den musikaliska verkstaden. Se datum och tid på programbokens baksida.

För unga

Pianomusik på Konstakademien erbjuder även **workshops för barn och unga** i samband med konserterna till vilka elever från musik- och kulturskolor inbjuds.

Livestreaming & videoarkiv

Alla konserter direktsänds och i det nya videoarkivet finns mängder av klipp, fullständiga pianoaftnar och masterclasses från föregående säsonger av Pianomusik på Konstakademien. Arkivet är fritt tillgängligt för abonnenter och stödmedlemmar.

Om pianoaftonen som konsertform

Några av seriens pianister berättar om sitt förhållande till pianospel och mötet med publiken:

“Vi pianister talar ofta om klangfärg, vilket kanske kan verka lite paradoxalt med tanke på att vi spelar på ett mekaniskt instrument där den direkta kontakten med den klingande strängen, och därmed rent teoretiskt möjligheten att influera just klangfärg, är bruten. Men alla som hört en skicklig pianist spela på ett förstklassigt instrument vet att just pianot erbjuder oanade möjligheter till just klangfärgsvariation. Likt en kameleont kan pianot till och med ge illusionen av att för en stund klinga som ett annat instrument! Det är följaktligen knappast förvånande att pianot har inspirerat tonsättare till att åstadkomma några av sina mest raffinerade kompositioner under flera århundraden.” -- Martin Sturfält

Instrumentet piano är den musikaliska motsvarigheten till en kameleont. Beroende på vem som spelar och vilken musik som framförs kan pianot anta skepnaden av allt från en ensam röst som sjunger den enklaste melodin till en symfoniorkester där pianisten åstadkommer något bortom gränsen för vad som borde vara fysiskt möjligt. Men även i ytterligheterna är en sak gemensam för alla

pianoaftnar: pianistens totala konstnärliga frihet till priset av att helt utlämna sig själv. -- Peter Friis Johansson

“En av kvaliteterna med en pianoafton är just att en ensam människa delger sin djupt personliga uppfattning av verket, av vårt inre. Detta inre som, liksom den fysiska kroppen, behöver motion. Ju mer personlig, privat man är desto fler når man kanske på ett djupare plan. På så sätt fyller pianoaftonen en viktig funktion. Den ensamme solisten, utan orkester eller andra instrument är som ett personligt möte. Vi har tillräckligt av musik som vill glädja och tillfredsställa “alla” på en gång.” -- Hans Pålsson

“För mig är essensen av musik känsloutbyte och brobyggande människor emellan. Inga kulturella eller språkliga barriärer står i vägen för de universella känslor som t.ex. en nocturne av Chopin väcker var man än spelar den i världen. Pianot med sin oändliga repertoar och sina orkestrala möjligheter vad gäller klang och färger är för mig ett av de vackraste sätten att kommunicera i dagens hektiska samhälle.” -- Peter Jablonski

“En pianoafton kan bli precis vad som helst. Repertoaren är oöverblickbar och möjligheterna att sätta ihop intressanta program enorma och det är extremt smidigt: pianon finns nästan överallt. Man kan komma en ensam person med tåget och ha allt man behöver i skallen.” -- Anna Christensson

“Pianot ger mig oändliga uttrycksmöjligheter stilistiskt och formmässigt. Från det lilla salongsstycket till orkestrala klangfärger, stillsam poesi till färgsprakande virtuosa cirkusnummer. Konsertformen *en artist - ett instrument* skapar ett starkt fokus på berättelsen och jag tror att just ensamheten på scenen skapar en stark kommunikation med publiken.” -- Staffan Scheja

Håkon Austbø

Håkon Austbø presenterar i sitt program två monumentala men vitt skilda yttringar av balladformen, och dessutom norsk musik från tre århundraden. Chopins fyra ballader hör till pianots verkliga kärnrepertoar, och här får vi ett sällsynt tillfälle att lyssna till dem i en följd tillsammans med Austbøs unika visuella representation av musikens form. Programmet avslutas med Griegs Ballad, som i Austbøs tolkning blir en gripande berättelse om tonsättarens existentiella kris.

Chopins ballader är ett monument i musikhistorien, inte minst på grund av det formmässigt totalt nyskapande som de representerade. Att använda titeln *Ballad* på ett instrumentalt verk var i sig själv nytt, men det var i samspelet mellan innehåll och form som Chopin visade sig som en äkta revolutionär. Var och en av balladerna har sin egen, helt originella form, som följer av de musikaliska imperativ som ligger i materialet. Dessa former liknar inte något som skrivits tidigare, även om de har ett visst släktskap med sonatformen som uppstod i den föregående klassiska epoken. Redan i den första balladen spränger Chopin ramarna för de traditionella formerna och skapar en helt ny musikalisk stil.

I mitt forskningsprojekt Den tänkande musikern (The Reflective Musician) vid Norges Musikhögskola undersökte vi dessa former ingående, speciellt i den tredje balladen. Jag fick under detta arbete idéer om den grafiska framställningen av de motiviska sammanhangen i styckena och vill nu i denna konsert prova om denna

visualisering kan ha inverkan på en konsertpubliks upplevelse, trots att den ursprungligen var avsedd för fackpersoner i en föreläsning eller i en publikation.

Detta är alltså ett experiment som jag också kan pröva på andra verk. När det gäller Griegs ballad, förhåller det sig emellertid annorlunda. Detta verk är en berättelse projicerad på variationer över en norsk folkmelodi och knyter därmed tätt an till den ursprungliga balladformen såsom den existerade i flera länders folkloristiska traditioner: en sjungen berättelse i versform. Variationerna följer temats harmoniska schema fram till en viss punkt i verket, där det byggs upp till en grandios final. Men berättelsen är därmed inte slut. Triumfen bryts av ett häftigt raseri i två ytterligare variationer och sjunker till slut tillbaka i temats ursprungliga melankoli. Vi är tillbaka där vi startade, och detta handlar egentligen om komponistens egen existentiella kris.

Det är en glädje för mig att, mellan dessa monumentala yttringar av balladformen, kunna

Program:

Frédéric Chopin:

Ballade g-moll op. 23
Ballade a-moll op. 38
Ballade Ass-dur op. 47
Ballade f-moll op. 54

Henrik Hellstenius:

ur Five piano pieces (2015): Etude & The Bee

Fartein Valen:

Intermezzo op. 36
Fyra Pianostycken op. 22
Nachtstück, Valse noble, Lied ohne Worte, Gigue

Edvard Grieg: Ballade g-moll op. 24

presentera två andra norska komponister. Fartein Valen ägnade många år till att hitta fram till en egen, atonal polyfon stil, men när den väl var etablerad runt 1925, förblev han den trogen resten av livet. Både Intermezzot och de fyra klaverstyckena är enastående exempel på denna mycket personliga stil, där små motiv flätas samman på en överflödande kanvas av espressiv kraft. Genom att visa mina färglagda partiturer, som kom till 1972 då jag studerade in opus 22, hoppas jag kunna visualisera detta.

Henrik Hellstenius skrev fem klaverstycken till mig 2015, för att användas i ett multidisciplinärt projekt, Eros, framfört vid Festspelen i Bergen samma år. Jag framför här två av dem. Etude börjar med en ackordräcka vars monoton löses upp i mer flexibla texturer i mittpartiet, för att komma tillbaka speglad i diskant och bas. The Bee är ett stycke i ständig rörelse, tillbakavärande gång på gång som en irriterande insekt. Men härligt att spela.

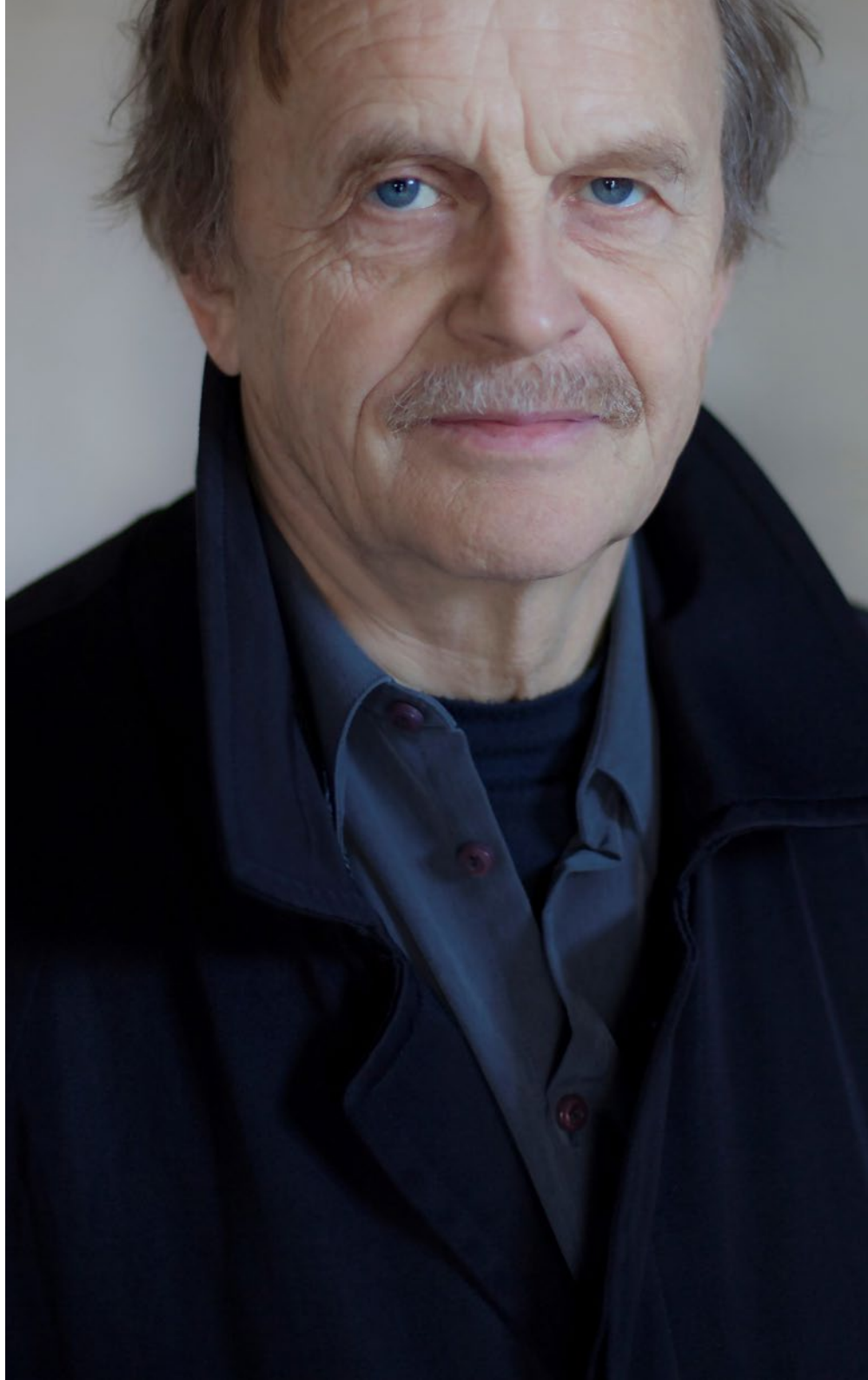
Håkon Austbø

Om Håkon

Håkon Austbø är som artist och musikprofil både mångsidig och originell och han har idag en eftertraktad position i musikvärlden efter sin mer än 50 år långa karriär som pianist. Med över 50 skivinspelningar bakom sig har han blivit världskänd som uttolkare av Ravel, Skriabin och Messiaens pianomusik med en lång rad priser bakom sig, inte minst första pris i Messiantävlingen i Royan 1971. Både Messian och Skriabin ägnade sina liv åt ett arbete med kombinationer av färg och ljud. Detta arbete har blivit viktigt även i Austbøs konstnärsskap och han har bland annat realiserat en historiskt autentisk version av Skriabins symfoniska verk "Prometheus", komplett med det av kompositören angivna *clavier à lumières* ("färgklaver"). På senare år har han också ägnat sig åt visualiseringar av färgerna i många av Messiaens verk.

Austbø har också varit engagerad i projektet *The Reflective Musician*, vars syfte är att upptäcka och dokumentera vilka kunskaper som krävs för att skapa genuina och personliga tolkningar av klassiska och samtida verk. Detta arbete innebär bland annat att välkänd repertoar tillåts att betraktas med nya ögon som inte tyngs av gamla traditioner. Denna typ av attityd och vilja att utmana musikbranschens konventioner har Austbø alltid omfamnat. Han har arbetat med poeter, skådespelare, koreografer, konstnärer och jazzmusiker och inkluderar gärna ovanlig repertoar i sina konsertprogram.

Håkon Austbø har tillbringat större delen av sitt liv utanför sitt hemland Norge. Hans studier förde honom till Paris, New York och München, innan han bosatte sig i Nederländerna 1974. År 2005 återvände Austbø till Oslo där han för närvarande bor. Bland viktiga utmärkelser kan nämnas Edison-priset i Amsterdam 1998 och det prestigefyllda Grieg-priset 2003. Håkon Austbø bär numera även den franska titeln "Chevalier de la Légion des Arts et des Lettres".

Terés Löff & Göran Sonnevi

Terés Löffs pianoafton blir ett möte mellan musik och litteratur. Mozart har länge haft en viktig plats i Göran Sonnevis poesi, från "Det omöjliga" (1975) till "Mozarts tredje hjärna" (1996), som innehåller dikter som tillkommit under mer än trettiofem år. Denna diktsamling får nu samspela direkt med musik av olika karaktär och från skilda perioder i Mozarts liv; tre sonater och tre kortare stycken som tillsammans ger en bild av den unge Mozart, den mogne – drygt 25-årig! – tonsättaren och mästarens sena, avklarnade stil.

Program:

Mozart:

March nr. 1 C-dur K. 408

Fantasia d-moll K. 397

Adagio h-moll K. 540

Sonat Ess-dur K. 282

Sonat F-dur K. 332

Sonat C-dur K. 545

Mozarts Marsch i C-dur K 408 nr 1 komponerades ursprungligen för orkester troligen 1782, just efter att Mozart hade slagit sig ner i Wien. Den är ett av flera korta, lättsamma stycken han använde som intermezzon vid de konserter han regelbundet anordnade för att presentera sin senaste musik, framförallt pianokonserterna. Pianoverionen av marschen inspirerades troligen av Mozarts fru Constanze, som efter Mozarts död nämner stycket i ett brev med orden: "Min avlidne make skrev det till mig."

D-mollfantasin, ett fascinerande och mycket innehållsrikt litet verk, som verkligen ger intryck av nedtecknad improvisation, är ett av Mozarts mest spelade pianostycken. Det publicerades först efter tonsättarens död, och manuskriptet har försvunnit. I förstautgåvan slutade stycket med en ofullständig kadens i takt 97. Det är därmed oklart om Mozart avsåg att fortsätta Fantasin eller kanske para ihop den med en fuga eller sonat. I nästa utgåva dök ytterligare tio takter upp, troligen komponerade av utgivaren. Detta tillägg har fått fungera som styckets avslutning i mer eller mindre samtliga utgåvor, framföranden

och inspelningar sedan dess.

Enligt Mozarts egna anteckningar komponerades H-molladagiet i mars 1788, en tid när hans personliga och ekonomiska förhållanden snabbt försämrades. Skaparmässigt är det dock ingen dålig period: bland de verk han färdigställde under första halvan av 1788 finns de tre sista symfonierna, Kröningskonserten och flera pianotrior.

Ess-dursonaten K 282 hör till en grupp av sex sonater som Mozart komponerade i München 1775 och framförde vid ett flertal tillfällen på sin turné till Augsburg, Mannheim och Paris 1777-78. Mozart själv kallade dem "de sex svåra sonaterna". Sonaten i Ess-dur utmärker sig genom att börja med en långsam sats, som i all sin korthet och anspråkslöshet hör till Mozarts mest utsökta och utrycksfulla skapelser.

F-dursonaten är en av de första Mozart komponerade i Wien (där han bodde de sista tio åren av sitt liv). Sonaterna K 330-333 karaktäriseras bland annat av att de alla har breda, melodiska teman och ett genomgående lyriskt flöde. Klangen är mer orkestral än i

de tidiga sonaterna med sin ibland extremt sparsmakade och lite spröda stil. Den andra satsen är intressant bland annat därför att ornament och utsmyckningar - från början säkerligen improviserade - här har blivit nedtecknade, vilket ger ledtrådar till hur Mozart kan ha varierat repriserna även när han framförde andra verk. Den sista satsen hör till de mest spektakulärt virtuosa av alla Mozarts pianosatser.

Mozart kallade sin C-dursonat K 545 för "En liten pianosonat för nybörjare". Även idag anses den vara lätt att spela och lämplig att studera - om inte för nybörjare så åtminstone för medelgod amatörpianister. Men det är kanske lätt att glömma att även om Mozart skrev med tanke på nybörjare vid pianot, gav han inte avkall på sina egna krav på perfektion i komponerandet. Snarare är sonaten ett bevis på hur Mozart kunde skapa betydelsefull musik med de minsta och enklaste medel. I likhet med de andra sena verken finns det en ekonomi i hanterandet av det musikaliska materialet som bara en mogen mästare behärskar.

Om Terés

Terés Löff tillhör den unga generationen framstående svenska pianister som är verksamma både som kammarmusiker, pedagoger och solister.

Terés har sin utbildning vid Kungliga Musikhögskolan i Stockholm där hennes lärare varit Esther Bodin Karpe och Staffan Scheja. Diplomstudierna avslutades 2001 med att hon framförde Brahms pianokonsert nr 1 med Kungliga Filharmonikerna i Stockholms Konserthus. Samma år var hon också finalist i Solistpriset.

Efter det har hon framträtt som solist med de flesta av landets symfoniorkestrar och är även mycket aktiv och eftertraktad kammarmusiker.

Terés har gjort ett flertal inspelningar för Sveriges Radio och Sveriges Television. Senast med verket Dödssynderna vilket är komponerat av maken Johan Ullén och framfört av Terés Löffs pianotrio Trio Nova. Bland aktuella konserter med Terés Löff kan nämnas Stravinskys pianokonsert med Östgöta Blåsarsymfoniker i oktober 2016 samt Amy Beach pianokonsert tillsammans med Kungliga Filharmonikerna i augusti 2017. Vid sidan av konsertpianistuppdragen är Terés lärare i piano vid Södra Latins musiklinje i Stockholm.

Roland Pöntinen

Roland Pöntinen bjuder på ett brett spektrum av klanger och stilar i sitt program. Mozarts dramatiska a-mollsonat följs av exempel på György Ligetis och Unsuk Chins raffinerade etyder. Efter en gåtfull Nocturne av Chopin får vi höra samme tonsättares på en gång mest demoniska och mest himmelska Scherzo. I en rysk avdelning tar vi först del av Prokofievs ångestfyllda kommentarer till krigsåren under Stalin; sedan återvänder vi till tiden före världskriget, där Rachmaninov målar med breda, romantiska penseldrag i sina tretton sista preludier.

För Mozart tycks moll-tonarterna ha representerat ett uppskruvat känsloläge, stor dramatik, desperation och tragedi. Av hans 18 pianosonater är det bara två som går i moll; Den första av dessa är A-mollsonaten, K. 310, som Mozart komponerade vid 22 års ålder i Paris, där han befann sig tillsammans med sin allvarligt sjuka mor. Hennes död den 3 juli gjorde Mozart förkrossad. Självklart är det vanskligt att dra för stora växlar på biografiska uppgifter som denna - men det går knappast att förneka att sonaten hör till Mozarts mest ångestfyllda uttryck. Första satsens obeckligt hamrande tema, de plötliga kontrasterna mellan pianissimo och fortissimo, det avslutande prestots oro och rastlöshet - allt detta saknar nära nog motstycke i Mozarts övriga instrumentalmusik.

Ligetis 18 etyder för piano i tre böcker betraktas redan som klassiker, trots att de fyra sista publicerades så sent som 2001. Cordes à vide ur första boken (1985) frammanar klangvärldar som påminner om Chopin, Liszt eller Debussy. Utgångspunkten är kvintintervallet, som ju också råkar vara avståndet mellan de fyra strängarna på en fiol, därav titeln (Cordes à vide - Lösa strängar).

Unsuk Chin studerade komposition för Ligeti i Hamburg 1985-1988, en erfarenhet som visat sig avgörande för hennes utveckling. Hon är också pianist och har komponerat en hel del solomusik för instrumentet. De sex etyderna är från början av 2000-talet.

Nocturnen i G-moll, opus 15 nr 3, är i all sin anspråklöshet ett av Chopins mest fascinerande och mystiska verk. Det finns en envis men obekräftad anekdot om att Chopin komponerade nocturnen efter att ha sett Shakespeares Hamlet och övervägde att ge den undertiteln "På kyrkogården". Den första delen består av en tvekande, långsam melodi med rytmer typiska för den polska dansen kujawiak. Därefter kommer en lågmäld koral.

Scherzot i Ciss-moll opus 39 är tillägnat Adolf Gutmann, en av Chopins favoritlever. Chopin sägs ha anförtrott Gutmann honom uruppförandet av detta scherzo framför allt för hans kraftfulla spel. Wilhelm Lenz, en annan pianist i Chopins vänkrets som inte hade några höga tankar om Gutmann, kommenterade ett omfångsrikt ackord i den sjätte takten: "ingen vänsterhand kan ta ackordet i basen, minst av allt Chopins hand (...). Bara

Program:

Mozart: Sonat a-moll K. 310

Ligeti: Cordes à vide ur Etyder bok 1

U. Chin: Etyd nr. 5 "Toccata"

Chopin:

Nocturne g-moll op. 15 nr. 3

Scherzo nr. 3 ciss-moll op. 39

Prokofjev: Sonat nr. 7 B-dur op. 83

Rachmaninov: Preludier ur op. 32 (nr 2, 3, 5, 8, 9, 13)

Gutmann kan 'slå hål i ett bord' med det där ackordet!"

Prokofievs pianosonat nummer sju är den andra av hans tre så kallade krigssonater, komponerade parallellt under åren 1939-44. Alla tre anses allmänt vara bland Prokofievs bästa verk för solopiano, men de hör också till hans mörkaste och mest dissonanta alster. Tonsättaren hade vid krigets början tvingats komponera hyllningsmusik till Stalin, men här tycks Prokofjev uttrycka mer privata, sanna känslor.

Rachmaninovs första preludium är det berömda i ciss-moll opus 3 nr 2, publicerat redan 1892. 1903 kom ytterligare 10 preludier, alla i olika tonarter och inget i ciss-moll; därmed höll tonsättaren dörren öppen för att så småningom gå i Bachs, Chopins, Scriabins med fleras fotspår och komponera preludier i samtliga dur- och molltonarter. 1910 kompletterade han så samlingen med de 13 preludierna i opus 32. Rachmaninov hade på grund av sina många konsertengagemang ont om tid över för att komponera, men när han väl fick tillfälle var han oerhört effektiv: hela opus 32 färdigställdes på bara nitton dagar.

Om Roland

Roland Pöntinen debuterade som 17-åring med Kungliga Filharmonikerna och har sedan dess framträtt med betydande orkestrar över hela världen. Bland höjdpunkterna märks konserter med Los Angeles Philharmonics i Hollywood Bowl, med Philharmonia Orchestra i Paris och London samt framträdanden på London Proms i Royal Albert Hall.

Pöntinen har samarbetat med dirigenter som Esa Pekka Salonen, Leif Segerstam och Jevgenij Svetlanov för att nämna några.

Han har gästade många av de stora festivalerna, däribland Schleswig-Holstein, Ruhr Klavier Festival och Verbierfestivalen och samarbetat med artister som Christian Lindberg, Håkan Hardenberger, Martin Fröst, Svante Henryson, Nobuko Imai, Joakim Milder, Torleif Thedéen, Janine Jansen, Ulf Wallin, Nicolai Gedda och Barbara Hendricks. Tillsammans med pianisten Love Derwinger är Roland musikansvarig för Forum på Sigtunagatan, sedan 1989 en kultplats i Stockholms kulturliv.

Han är särskilt tilltalad av intimiteten i recitalformen och av att komponera spännande program. Under de senaste säsongerna har Pöntinen gett soloaftnar i New York (The Frick Collection), Wigmore Hall i London, Bogotá, Istanbul och nu senast i somras under Verbierfestivalen.

Roland Pöntinen har gjort närmare 100 skivinspelningar och är även verksam som tonsättare och arrangör. 2001 valdes han in som ledamot av Kungliga Musikaliska Akademien och erhöll samma år den kungliga guldmedaljen Litteris et Artibus för framstående konstnärlig gärning.

Antti Siirala

Antti Siirala bjuder på säsongens enda Beethoven-sonat – en av de mest gripande och personliga, där Beethovens överraskningsförmåga når sitt maximala uttryck. Schumanns Fantasi op 17 komponerades som en hyllning till Beethoven, men genomsyras samtidigt av tonsättarens längtan efter sin älskade Clara. Dessa två monumentala verk kompletteras med en flödande, virtuos Bachsvit, och franskinspirerad musik av den finske tonsättaren Jouni Kaipainen.

I sin uppbyggnad och ornamenteringsstil är Bachs sex Engelska sviter minst lika franska som de övriga 13 sviterna. Den breda, flödande, virtuosa stilen är karaktäristisk för den unge Bach, och kontrasterar mot den mer eleganta och sparsmakade stilen i de något senare Franska sviterna, som också följer en mer stiliserad och rigid satsordning, vanlig i tyska varianter av danssviten. De "engelska" har varit kända som sådana ända sedan Forkel i sin Bach-biografi hävdade att de var komponerade "till en engelsk adelsman". Man har också noterat influenser från den i London bosatte tonsättaren Dieupart, och hans Six Suites de clavessin.

I maj 1820 kom Beethoven överens med förläggaren Schlesinger att komponera de tre pianosonater som skulle bli hans sista. Han fullbordade den första, opus 109, på hösten och påbörjade troligen de andra två, men sjukdom och arbete på Missa Solemnis kom i vägen för det fortsatta arbetet. Manuskriptet till Opus 110 är daterat december 1821, men Beethoven fortsatte att revidera sonaten in på nästa år.

Var och en av Beethovens sista sonaterna är en helt egen värld, en unik syntes av formella och uttrycksmässiga grepp. I opus 110 är det framförallt den enastående sista satsen som har gett upphov till störst förundran. Den består av ett recitav och arioso, följt av en fuga; därefter återkommer ariosot, men ännu mer klagande och fragmenterat. En andra fuga med temat från den första i inverterad form byggs upp till en triumfartad avslutning. "Det är ingen konst att skriva en fuga", kommenterade Beethoven, "Jag skrev flera dussin under min studenttid. Men fantasin ställer också sina krav, och idag måste man blanda den antika formen med ett genuint poetiskt element." Många har tolkat fugan som en illustration av ett återvändande till hälsa och kraft efter sjukdom eller sorg, ett tema som kan anas i många av Beethovens sena verk.

Jouni Kaipainens "Je Chant la Chaleur Désespérée" är komponerat 1981 och hör därmed till tonsättarens tidiga period, då man ofta kan urskilja en fransk, koloristisk dimension i hans musik. I pianomusiken är han kanske framförallt inspirerad av Ravel. Titeln är hämtad ur en samling aforismer, "À

Program:

Bach: Engelsk svit nr. 6 d-moll

Beethoven: Sonat Ass-dur op. 110

Jouni Kaipainen: Je Chant la Chaleur Desesperee

Schumann: Fantasi C-dur op. 17

la santé du serpent" av René Char. Aforismen i sin helhet lyder: "Je chante la chaleur à visage de nouveau-né, la chaleur désespérée." (Jag sjunger värmen inför en nyfödd, den förtvivlade värmen.)

Första satsen av Schumanns Fantasi i C-dur komponerades 1836, och gavs titeln "Ruiner". "Det mest passionerade jag nånsin komponerat - en djup klagan efter dig"; så beskrev han stycket senare för sin älskade Clara, som han vid tiden för dess tillkomst var förbjuden att träffa. Senare kompletterade han verket med två ytterligare sater, för att bidra till insamlingen till Beethovenmonumentet i Bonn. Schumann föreslog förläggaren Kirstner att 100 exemplar kunde säljas för att samla in pengar till monumentet. Kirstner tackade dock nej, och Fantasins publicerades inte förrän tre år senare. Ett dolt musikaliskt citat har anknytning både till Schumanns längtan efter Clara och till tonsättarens vilja att hedra Beethoven. I första satsens coda citerar Schumann Beethovens sångcykel An die ferne Geliebte. Texten lyder: "Mottag dessa sånger, som jag sjöng för dig..."

Om Antti

Den finske pianisten Antti Siirala har etablerat sig som en av de skickligaste i sin generation, och han har ofta berömts för sin rika palett av klangfärger, tydliga, sångfyllda fraser, och intelligens i uttrycket. Hans internationella karriär inleddes när han som yngste deltagare vann första pris i den 10:e Beethoven-tävlingen i Wien. Han tilldelades även ett specialpris för bästa tolkning av Beethovens "Hammarklaversonat" op 106. Därefter gjorde Siirala "Grand Slam" genom att vinna London International Piano Competition 2000, Dublin International Piano Competition samt en av världens mest prestigefyllda pianotävlingar, Leeds International Piano Competition 2003.

Framträdanden på scen är något som Antti Siirala hänger sig åt med stor entusiasm, och han blev som en av endast fyra pianister vald att framträda i Berliner Philharmonikers pianoserie (tillsammans med Pierre Laurent Aimard, Lang Lang, och Martin Helmchen). Han har också framträtt vid Lucerne Festival och Ruhr Piano Festival, och i konsertsalar som Colognes Philharmonie, Londons Wigmore Hall, och Amsterdams Concertgebouw.

I orkestersammanhang framträder han med berömda dirigenter som Herbert Blomstedt, François-Xavier Roth, Esa-Pekka Salonen and Sakari Oramo, och med orkestrar som Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, Bamberger Symphoniker, Wiener Symphoniker, Philharmonia Orchestra London, Göteborgs Symfoniker, Finska Radiosymfonikerna, San Francisco Symphony och NHK Symphony Orchestra Tokyo.

Utöver detta framför han regelbundet kammarmusik med medmusiker som Jan Vogler och Moritzburg Ensemble, Martin Fröst, Caroline Widmann och Christian Poltera.

På skiva representeras Antti av inspelningar av de tre sista Beethovenonaternas och Beethovens Tripelkonsert såväl som en kritikerrosad inspelning av Schuberts Forellkvintett tillsammans med nyskrivna och improviserade variationer över sången om forellen (SONY), och CD-inspelningar med verk av Brahms och Schuberttranskriptioner (NAXOS). Siiralas CD-skivor har upprepade gånger rekommenderats av Gramophone som "Editor's Choice".

Valentina Lisitsa

En sångcykel utan sång är vad som väntar under Valentina Lisitsas framträdande på Kons- takademin. För den som kan sin Schubert blir det en ovan, fascinerande och förhoppningsvis öronöppnande resa genom Schwanengesang. Ett möte mellan två av 1800-talets giganter, där Liszt kärleksfulla översättning och omarbetning av förlagan, Schuberts magnifika samling sena sånger, blir till ett pianistiskt mästerverk i sig självt.

Program:

Schubert/Liszt: Schwanengesang D 957
Efter paus framförs ett blandat program hämtat ur den romantiska och nutida pianorepertoaren.

Schuberts "Schwanengesang" D 957 är en lite löst ihopfogad samling av sånger skrivna under slutet av Schuberts liv. Förläggare Tobias Haslinger valde att publicera sångerna som en samling, eftersom Schuberts tidigare sångcykler Die schöne Müllerin och Winterreise, hade varit försäljningsframgångar. Titeln 'Schwanengesang' härstammar också från Haslinger.

Sju av de tonsatta dikterna är skrivna av Ludwig Rellstab, sex av Heinrich Heine, och en av Johann Gabriel Seidl. Schubert hade erbjudit Heinesångerna till en förläggare i Leipzig, och avsåg alltså troligen att publicera två separata samlingar. Den fjortonde sången, Die Taubenpost, anses vara Schuberts sista sång, och togs med som ett tillägg i Haslingers utgåva.

Trots dess lite slumpmässiga tillkomsthistoria har Schwanengesang kommit att behandlas som en fullvärdig sångcykel och framförs fortfarande i den lite fyrkantiga ordning som

Haslingers utgåva etablerade, dvs Rellstabsångerna följda av Heinesångerna, och Die Taubenpost på slutet. Det faktum att Liszt publicerade sin kompletta transkription med sångerna i en annan ordningsföljd säger något om med vilket allvar han tog sig an uppgiften, och med vilken djup eftertanke han studerat förlagan. Genom sin omorganisation får Liszt inte bara till en intressant progression av tonarter utan även en musikalisk dramaturgi som nog måste sägas överträffa originalet.

Liszt's metoder för att transkribera vokalmusik var många och varierande - han nöjde sig i princip aldrig med en rak överföring av det musikaliska materialet. Snarare tycks han ha strävat efter att förmedla sångens känsloläge och intryck på lyssnaren så exakt som möjligt. Detta åstadkommer han genom att ibland lägga till material eller ändra musikens struktur - han försöker på det viset kompensera för bortfallet av sångarens röst och det innehåll som texten tillför. Detta har naturligtvis ofta

setts som ett klåfingrigt och högmodigt sätt att behandla Schuberts sånger, men överväger man alternativet med mer bokstavstroga transkriptioner, där varje intryck av sång och spontant berättande helt enkelt plockats bort, är det svårt att inte sympatisera med Liszt's vägval.

Om Valentina

Valentina Lisitsa har framträtt med en rad framstående orkestrar och dirigenter världen över och framträder i bland annat Carnegie Hall och Avery Fisher Hall i New York, liksom i Musikverein i Wien och Royal Albert Hall i London. Lisitsa är också ett fenomen på Youtube där hon haft över 60 miljoner tittare.

Lisitsa föddes i Ukraina år 1973 och gav sin första konsert när hon var fyra. Hon debuterade i USA, där hon bor med sin man, år 1995, på festivalen Mostly Mozart Festival vid Lincoln Center, och har därefter turnerat världen över. Hennes karriär tog fart på ett synnerligen spektakulärt vis efter att hennes DVD-inspelning av de 24 Chopin-etyderna nådde internationell berömmelse via YouTube, och Royal Albert Hall, imponerade av hennes onlineframgångar, öppnade dörarna för hennes debut i London 19 juni 2012. Därefter har Lisitsas överväldigande musikalitet och vilja att ta risker hjälpt henne att bygga en framgångsrik karriär som konsertartist, med framträdanden i Europa, USA och Japan, i Brisbane, Seoul, Mexico City, Hong Kong, Taiwan, och vid BBC Proms.

År 2012 skrev Valentina Lisitsa kontrakt med Decca Classics, som bland annat har gett ut hennes debutkonsert i Royal Albert Hall, Rachmaninovs pianokonsert och Paganinirapsodi med London Symphony Orchestra dirigerad av Michael Francis, och en medryckande konsert med bara Lisztstycken, såväl som inspelningar av Chopins samlade etyder, Schumanns Symfoniska Etyder, och Philip Glass pianomusik. År 2014 gav hon ut ett album med Michael Nymans pianomusik, i samband med tonsättarens 70-årsdag.

Paul Roberts

Paul Roberts är sedan länge känd som en av de främsta uttolkarna av Ravels och Debussys pianomusik. Här parar han ihop de två franska giganterna med Liszts sonat i h-moll, ett av de mest dramatiska och kontrastrika verken i pianolitteraturen. Ravels "nobla och sentimentala" valser är en hyllning till Schubert, medan Debussys Children's Corner, en svit inspirerad av tonsättarens lilla dotter, framkallar barndomens känslor och lekar.

Liszts Sonat i h-moll, färdigställd efter omfattande bearbetningar år 1853, är ett av de storslagna mästerverken i pianolitteraturen. För Liszt, som nyligen hade gett upp sin karriär som turnerande virtuös – en av de mest berömda någonsin – representerade sonaten en kulmen på över tjugo års erfarenhet av pianospel, och en omfattande bekantskap med pianorepertoaren från Bach till Beethoven och Schubert, och hans vördade kompositörskollegor Chopin och Schumann. Faktum är att sonaten är dedikerad till Schumann, som vid denna tidpunkt led av de psykiska och kroppsliga sjukdomar som han senare skulle dö i. Det är inte troligt att Schumann någonsin hörde den eller ens fick se noterna, då Liszt först skickade verket till hans fru Clara. Hon fann det obegripligt, "endast besinningslöst oväsen" som hon anförtrodde sin dagbok, "inte en endaste hälsosam tanke, allting förvirrat, en tydlig harmonisk progression ej längre närvarande". Det är lätt att nu roas av sådana reaktioner – inte ovanliga hos dem som först möts av originalitet – men de svårigheter som Liszts samtida möttes av i detta verk lär ha varit avsevärda. Det kräver en koncentration från lyssnaren, genom en enda 30 minuter lång sats, helt

utom ramen för de associationer som väcks av titeln "Sonat". Det är inte troligt att de första lyssnarna verkligen kunde förstå vilken otrolig bedrift, vilken otrolig precision som krävs i en struktur som lyckas kombinera fyra sater i en, och på samma gång lägga över alltsammans en fundamental kontur av sonatformen: introduktion, exposition, genomföring, återtagning och coda. Och denna arkitektur rymmer en mångfald av musikaliska stilar som också lär ha varit förbryllande – den sträcker sig från intim andlighet till dundrande bravur, från dolce espressivo till grandioso, från recitativ till aria, från preludium till fuga. Harmoniskt sett använder den sig av en kromatiskt skiftande struktur som bar med sig långtgående konsekvenser för framtiden – i synnerhet för Wagner men också för 1900-talets musik – samtidigt som den visar upp en enorm rytmisk styrka och en enastående intensitet i uttrycket. Man kan sympatisera med Clara Schumanns förvirring och oförmåga att följa med i de harmoniska progressionerna, samtidigt som man kan undra enligt vilka kriterier hon bedömde en tanke som "hälsosam". De kantiga i förgrunden ställda förminskade septimorna och tritonerna lär definitivt ha utmanat all

anständighet, om man nu önskar att höra musik enligt ett sådant kriterium (analytiker har noterat det demoniska i detta verk, såväl som det andliga, och har spekulerat kring om verket kan tolkas ur ett Faustiskt perspektiv), och det är sant att Liszts kraftfullt dramatiska stil än idag kan rubba lyssnarens emotionella balans (vilket också kan sägas om Wagner). I vår post-Freudianska värld kanske vi skulle tolka Claras ogillande som ett tecken på undertryckt attraktion. Vi är numera vana vid att läsa mellan raderna, att vara uppmärksamma på de undermedvetna undermeningarna inom språket, och det är påfallande hur många positiva omdömen som återfinns i samtida reaktioner som påstås ha varit ogillande. Ett framförande av Hans von Bülow, den första som framförde sonaten efter Liszt (och som Liszt instruerade i fyra år innan hans första framförande), kritiserades på följande sätt av den oerhört inflytelserika Eduard Hanslick, en bitter kritiker av allt Lisztianskt: "Man måste tillåta sig att erkänna det som sätter Liszts 'Sonat' på kartan, att något liknande aldrig någonsin igen kommer uppenbara sig i hela den musikaliska litteraturen. All kritik, all diskussion, upphör här. Den man som hört den och funnit den vacker går inte att rädda."

Program:

Liszt: Sonat h-moll

Ravel: Valses nobles et sentimentales

Debussy: Children's Corner

Om Paul

Som pianist, författare, föreläsare, inspirerande lärare – och en ledande auktoritet vad gäller Debussy och Ravels musik – har Paul Roberts vunnit publikers, kritikers och medmusikers beundran världen över. ”Paul Roberts förträfflighet som författare av musiklitteratur är likvärdig hans enastående begåvning som pianist”, skriver den berömda amerikanska pianisten Richard Goode. ”Jag känner inte till någon annan personlighet i musikvärlden som på ett sådant imponerande vis kombinerar rollerna som akademiker och artist.” Harold Gray, grundaren av Portland Piano International, och ledare av densamma fram till 2013, har gjort följande observation: ”Hans kommunikativa förmåga, som artist, författare eller lärare, saknar motstycke.”

Utöver sina regelbundna framträdanden och undervisning i Portland, och gästbesök på bland annat Juilliard School i New York, Peabody Institute, Golandsky Institute, San Francisco Conservatory

of Music och University of Washington, spelar Paul Roberts regelbundet och ger mästar kurser i Sverige, Danmark, Frankrike, Singapore och Australien. I Frankrike är han konstnärligt ansvarig för den internationella sommarskolan för pianister ”Music at Albignac”. I London undervisar han på Guildhall School of Music & Drama, där han har belönats med en Honorary Fellowship (FGS). Nyligen har han utsetts till en ”Associate Research Fellowship” på Guildhall, och för närvarande gör han efterforskningar inför sin nästa bok, *Reading Liszt*, i vilken han kommer att belysa den literära inspiration som ligger till grund för många av Liszts stora pianoverk.

Hans kritikerrosade *Reflections: The Piano Music of Maurice Ravel* (Amadeus, 2012) följde två böcker om Debussy: en biografi, *Debussy* (Phaidon, 2008) och *Images: The Piano Music of Claude Debussy* (Amadeus, 1996). Speciellt *Images* har blivit ett betydande verk inom ämnet. ”Det är en komplett bild av Debussys poetiska värld”, skriver Richard Goode, ”och är en av de få oundgängliga böckerna om musik som jag känner till.”

Ravels Valses nobles et sentimentales, komponerade år 1911 (bestående av sju valser och en epilog med allusioner till alla sju), skapade motsvarande förvirring hos sina första åhörare. Verket uruppfördes på en konsert där publiken ombads gissa vilken kompositör det var. Ravel fick utstå nedsättande kommentarer från de, i många fall nära bekanta, personer som inte lyckades känna igen honom som kompositören. Det är ett verk vars enastående finess i konstruktionen är lätt att missa vid första genomlysningen, i vilket Lisztiansk kromatik genomsyras av en sprödhet i klangfärgen och en intimitet i uttrycket som är synnerligen icke-Lisztiansk och i högsta grad fransk.

Debussys Children's Corner, liksom Ravels Valses nobles, är en samling miniatyrer, men i inget annat avseende liknar den Ravels musik – eller Liszts. (Vi kan, däremot, tolka citatet från Wagners Tristan i den avslutande ”Golliwogg's Cake-Walk” som en synnerligen ironisk anspelning på Debussys närmsta föregångare, Liszt via Wagner.) Den publicerades år 1908 och dedikerades till Debussys dotter Chouchou, ’med ömsinta ursäkter från hennes far för vad som nedan följer’. Med inspiration från dotterns leksaker och bilderbok, utforskar de sex styckena psykologin hos en barndomsvärld med den stora konstens osvikliga skarpsinne.

Paul Roberts

Anders Kilström

Anders Kilströms program har tyngdpunkten i den romantiska epoken; Schuberts monumental c-mollsonat från tonsättarens sista år i livet dominerar första avdelningen, medan Schumanns fantasifulla skapelser tillägnade det fiktiva konstnärsgeniet Kreisler får avsluta konserten. Stycken av mindre format från olika tider kretsar däromkring likt minnen eller drömmar som ibland går i dialog med varandra, som när Berios Wasserklavier återkallar ett vaggviseliknande Intermezzo av Brahms.

Bachs Das Wohltemperierte Klavier, 48 preludier och fugor i alla tonarter, betraktas allmänt som en av barockens främsta bedrifter på musikens område. Det har kallats pianomusikens Gamla Testamente, och har i århundraden fungerat som en outsinlig källa till inspiration för tonsättare och pianister. Preludiet och fugan i Ess-moll hör till de längsta och mest elaborerade i bok 1. Särskilt fugan är nästan en provkarta på kontrapunktiska tekniker, bemästrade till perfektion.

Schuberts stora respekt och vördnad för Beethoven är väl omvittnad, och det är i c-mollsonaten D 958 som han kanske tydligast refererar till och brottas med den store föregångaren. Bara valet av tonart ger en vink - samma c-moll som i Beethovens femte symfoni, Pathétique-sonaten, tredje pianokonserterna och så vidare. Av de tre stora sonaterna Schubert skrev under sitt sista levnadsår är detta den enda i moll, och den kan väl också beskrivas som den mest pessimistiska. Ett slags oro och rastlöshet tycks ligga nära till hands i alla de fyra satserna, även i mera

lyriska partier. Den sista, furiöst galopperande satsen i tarantellstil är långt ifrån någon Beethovenisk heroism.

1892-93 komponerade Brahms ett stort antal korta pianostycken med ett mycket komprimerat tonspråk som han samlade i fyra opus: 116-119. Dessa stycken bygger ofta helt och hållet på en enkel musikalisk 'urcell' - i det andra Intermezzot i opus 117 handlar det om en fallande arpeggiofigur som Brahms utvecklar och varierar i ett slags miniatyr-sonatform.

Amy Beach (1867-1944) var USA:s första kvinnliga kompositör av betydelse och en framstående konsertpianist som debuterade med Boston Symphony vid sexton års ålder. De fyra styckena i opus 15 är mycket pianistiska och representativa för hennes stil som befinner sig i den romantiska huvudfäran.

Jeux d'eau är ett av Ravels ungdomsverk, komponerat medan tonsättaren fortfarande studerade vid Pariskonservatoriet. Ravel skulle komma att tillmäta det stor betydelse:

Program:

Bach: Preludium & Fuga nr. 8 ess-moll ur DWK I

Brahms: Intermezzo op. 117 nr. 2

Schubert: Sonat c-moll D 958

Amy Beach: Dreaming ur Four Sketches op. 15

Ravel: Jeux d'eau

Luciano Berio: Erdenklavier och Wasserklavier

Schumann: Kreisleriana op. 16

”Jeux d'eau, komponerat 1901, är ursprunget till hela den pianistiska förnyelse man velat tillskriva mina verk”. (La Revue Musicale 1938) Originalmanuskriptet innehöll även en rad från poeten Henri de Régnier: ”Flodguden skrattar åt vattnet som kittlar honom”.

Luciano Berios pianostycken för de fyra elementen komponerades mellan 1965 och 1989. ”Wasserklavier” skrevs först, och behandlar till skillnad från Jeux d'eau vattnet inte bara som ett naturfenomen utan också som en symbol för minnet. Stycket innehåller material från Schuberts Impromptu opus 142 nr 1, och Brahms Intermezzo opus 117 nr 2. ”Erdenklavier” ser på papperet ut som en enda lång oharmoniserad melodilinje - en långsamt roterande tonserie, där aldrig mer än en ton i taget slås an. Men stycket utgör också en etyd i pedalisering och utnyttjande av instrumentets resonans, som skapar styckets rymd och harmonier.

1839 skrev Schumann till en vän om några av sina senaste kompositioner - Kinderszenen,

Om Anders

Mångsidige pianisten Anders Kilström är verksam både som solist och kammarmusiker och har konserterat i Europa, Nordamerika, Asien, Australien, Nya Zeeland och f.d. Sovjetunionen. Han har framträtt som solist med dirigenter som Alan Gilbert, Neeme Järvi, Franz Welser-Möst, Thomas Dausgaard, Hans Vonk, Heinz Wallberg m.fl.

I Anders pianistkarriär finns stort utrymme för nykomponerad musik. Han är medlem i KammarensembleN sedan 1989 där han som solist framfört John Cages konsert för preparerat piano samt Luca Francesconis pianokonsert "Islands" vilken framfördes med ensemblen både i Hongkong, Warszawa, Vilnius och Stockholm. Kilström har uruppfört pianokonsert av Gunnar Valkare och Saed Haddad men även gjort sig känd som en framstående klassisk interpret. En av hans uppmärksammade cd-inspelningar innehåller Liszts stora h-moll sonat som ställs mot den svenska klassikern "Stenhammars 2:a pianokonsert" med Gävleborgs symfoniorkester. Han konserterar med många av våra främsta musiker och har även turnerat med internationella storheter som sångarna Bryn Terfel, och Barbara Hendricks.

Anders Kilström studerade vid Kungliga musikhögskolan i Stockholm 1980-86 med professor Gunnar Hallhagen som lärare. Han har även studerat för Tatiana Nikolajeva, György Sebök och Colette Zerah.

Anders Kilström är nu själv professor vid Kungl. Musikhögskolan i Stockholm men även en efterfrågad masterclass-lärare i Skandinavien.

C-durfantasin, Arabesque, Kreisleriana med flera:
"Av dessa älskar jag Kreisleriana mest (...) Kreisler är en figur skapad av E.T.A. Hoffmann, en excentrisk, otämjd, påhittig kapellmästare. Du kommer att gilla mycket hos honom." Hoffmanns "Kreisleriana" består av berättelser och anekdoter ur kapellmästare Kreislers liv som ofta illustrerar konflikten mellan sant konstnärskap och vardagsliv, samt av diverse musikteoretiska utläggningar. Schumanns drömlika, improvisationsartade stycken tycks motsvara Hoffmanns idé om det romantiska konstnärskapet, personifierat i Kreisler: "Han är helt uppfylld av en gudomlig kraft; och ger sig hän med barnlik fromhet till vadhelst anden råkar frammana inom honom".

Våra samarbetspartners

Steingraeber & Söhne

Steingraeber & Söhne har levererat en fabriksny Concert Grand D-232 till konsertsalen på Konstakademien. Steingraeber & Söhne är ett exklusivt familjeföretag i Bayreuth som har en flygeltillverkning av endast 66 flyglar per år. Intresserade köpare får stå i kö för att köpa ett instrument. Företaget Steingraeber är historiskt mest kända för sin tillverkning av Franz Liszts favoritflygel under mitten av 1800-talet. Idag satsar företaget under sin ledare

Udo Steingraeber på liten produktion av högsta kvalitet med hjälp av traditionsbärande hantverkare som växer in i företaget som unga och ofta stannar där hela yrkeslivet. Flygeln på Konstakademien är ett tvåårigt handbygge.

Toroton

Lajos Toró, konsert och pianotekniker med inriktning på service av akustiska pianon, konsert- och studioinstrument representerar, som återförsäljare, Steingraeber & Söhne.

Art of Sound KLM

Konserterna sänds live på internet av Art of Sound KLM - flexibla lösningar för ljud- och videoupptagningar. (www.artofsound.se)

Piano Street

Med sitt internationella kontaktnät bestående av över 200 000 medlemmar bistår Piano Street bl. a. med distribution av de streamade konserterna från Konstakademien.

First Hotel Reisen

Våra artister bor på First Hotel Reisen - ett förstklassigt hotell centralt i Stockholm, komfortabelt beläget i hjärtat av Gamla stan. Hotellet ligger vid vattnet, nära Kungliga

slottet och endast fem minuters promenad från Stockholms bästa shoppingområde. First Hotel Reisen är berömt för sin höga servicenivå och snygga kombination av klassisk inredning och modern design.

Mowys Byrå

Programboken är tryckt av Mowys Byrå - en grafisk produktionsbyrå för tryck & webb med printtjänster och smarta lösningar för mässa och event.

Riksförbundet Unga Musikanter
Pianomusik för unga samt Masterclasses genomförs med stöd från föreningen RUM.

Kungl. Musikhögskolan
Masterclasses genomförs i samarbete med KMH.

Kulturskolan Stockholm

“Intresset för att spela piano själv och tillsammans med andra är stort, och den stora och intressanta pianorepertoaren attraherar och fascinerar både pianister och lyssnare. Det är mycket givande och utvecklande för våra elever i Kulturskolan Stockholm att få ta del av levande pianomusik genom denna konsertserie.”

-- Lise-Lotte Axelsson, Enhetschef på Kulturskolan Stockholm

Biljetter

Vuxen: 200kr

Barn/ungdom/student: 100kr

Plus: 300kr (*reserverad sittplats centralt i konsertlokalen samt reserverad plats i caféet i pausen inkl. kaffe/kaka eller ett glas vin*)

Masterclass: 100 kr (Barn/ungdom/student gratis)

Biljettbokning:

www.pianovisions.se/biljettbokning

Biljetter säljs även över disk hos Kultur Direkt (på Kulturhuset, Sergels torg) samt vid entrén innan konserten.

Nyheter

Nyhetsbrev via e-post:

www.pianovisions.se/nyhetsbrev

Piano Visions på Facebook:

www.facebook.com/pianovisions

Livestreaming & videoarkiv

Konserterna direktsänds genom streaming på internet:

www.pianovisions.se/direkt

Videoarkiv med material från tidigare konserter:

www.pianovisions.se/videoarkiv

Om Piano Visions

Piano Visions är en nystartad förening med syfte att tillgodose och stimulera intresset för levande framförd pianomusik. Föreningen arrangerar sedan 2014 en konsertserie med svenska och internationella pianister i Stockholm och Flen. Piano Visions arrangerar även konserter för barn och ungdomar i syfte att på lång sikt berika vår uppväxande generation och inspirera till ett liv med musik och konst. Initiativtagare och projektledare är Stefan Bojsten, pianist och professor vid Kungl. Musikhögskolan och Johan Sandback, pianist, pianopedagog och grundare av den internationellt etablerade webbplatsen för klassiskt pianospel, Piano Street. Läs mer om konsertserien och föreningen Piano Visions på: www.pianovisions.se

Instrument: Steingraeber & Söhne Concert Grand D-232

Pianotekniker: Tore Persson och Östen Häggmark

Programtexter: David Wärn och artisterna själva

Foton: sid 2 Jakob Dahlström, sid 5 Ivan Tostrup, sid 13

Gilbert François

Ljudteknik/streaming: Leonardo Wehlander

Produktionsassistenter: Olga Tomilina & Leo Gavel

Producenter: Stefan Bojsten & Johan Sandback

Copyright © Piano Visions - Första upplagan, september 2016

Tack

Vi vill tacka Barbro Ochers stiftelse Pro Suecia och Karl-Otto Bonnier för ekonomiskt stöd till konsertserien.

Ett speciellt tack även till Konstakademiens intendent Elisabeth Alsheimer Evenstedt för stor generositet och gott samarbete.

Piano As Art

Omslagets bilder och bilden på sidan 3 är hämtade från konstprojektet Piano As Art av Penny Putnam and Shauna Holiman. Läs mer på www.pianoasart.com

Vi tackar Stockholms stad och Kulturrådet för stöd till verksamheten.

Stockholms
stad

KULTURRÅDET

Alla konserter och masterclasses äger rum på Konstakademien i Stockholm, Fredsgatan 12 (bredvid Rosenbad).

Piano Visions

säsongen 2016/2017

Håkon Austbø

Söndag 25/9 16.00: Pianoafton (Konstakademien)

Terés Löf

Söndag 23/10 16.00: Pianoafton (Flen)

Lördag 29/10 13.00: Masterclass (Konstakademien)

Söndag 30/10 16.00: Pianoafton (Konstakademien)

Torsdag 10/11 19.00: Pianoafton (Boden)

Roland Pöntinen

Lördag 26/11 13.00: Masterclass (Konstakademien)

Söndag 27/11 16.00: Pianoafton (Konstakademien)

Söndag 4/12 16.00: Pianoafton (Flen)

Stefan Bojsten

Söndag 18/12 16.00: Pianoafton (Konstakademien)

- uppskjuten från april 2016

Antti Siirala

Lördag 28/1 13.00: Masterclass (Konstakademien)

Söndag 29/1 16.00: Pianoafton (Konstakademien)

Valentina Lisitsa

Lördag 25/2 13.00: Masterclass (Konstakademien)

Söndag 26/2 16.00: Pianoafton (Konstakademien)

Paul Roberts

Lördag 25/3 15.00: Pianoafton (Flen)

Söndag 26/3 16.00: Pianoafton (Konstakademien)

Anders Kilström

Torsdag 20/4 19.00: Pianoafton (Boden)

Lördag 22/4 13.00: Masterclass (Konstakademien)

Söndag 23/4 16.00: Pianoafton (Konstakademien)

Söndag 7/5 16.00: Pianoafton (Flen)

